

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona
Apelacioni sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine
Poslovni broj predmeta: Kž1 Po2 5/10

Postupak po žalbi: 8.10.2010.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Završna reč tužioca

Tužilac je u potpunosti ostao pri optužnici od 18.09.2009. godine. Smatra da je dokazima izvedenim pred prvostepenim i drugostepenim sudom na nesumnjiv način dokazano da je optuženi izvršio krivično delo upotreba nedozvoljenih sredstava borbe, te je takav zaključak doneo i prvostepeni sud u svojoj presudi od 28.09.2009. godine. Pred drugostepenim sudom ispitano je 12 svedoka odbrane i ponovo dva svedoka koja su već svedočila na glavnom pretresu. Svedoci odbrane su bili neposredni učesnici u događaju, te su svojim izjavama pokušali da pomognu optuženom u izbegavanju krivične odgovornosti. Oni su u napadu na marševsku kolonu JNA aktivno učestvovali u svojostvima komandira policijskih stanica, komandanta Operativnog štaba, članova Operativnog štaba i predsednika Skupštine opštine Tuzla, tako da su njihova svedočenja pristrasna ali bez dovoljno elemenata da isključe krivičnu odgovornost optuženog. Oni su tvrdili da su vojnici JNA prvi zapucali ili da je pucnjava spontano krenula, da optuženi Ilija Jurišić njima nije mogao izdavati naređenja, te da naredba *na vatru odgovorite vatrom* nije imala nikakvog uticaja na dalji tok događaja jer je pucnjava već trajala, što je u suprotnosti sa svedočenjem Uga Novkovića i Abdulah Mandže, nalazom i mišljenjem veštaka i drugim materijalnim dokazima. Svedoci odbrane su dali kontradiktorne izjave i nepotpuna objašnjenja. Svedok Meho Bajrić je npr. odgovarao uopšteno, neodređeno i suptorno pisanim dokazima. Tako je tvrdio da je tek tog 15.05.1992. saznao za evakuaciju kasarne dok su komandiri policijskih stanica svedočili da su to saznali pre njega od Muhameda Brkića i da su se rasporedili duž linije izmeštanja. Svedoci Budimir Nikolić i Meho Bajrić su potvrdili da su tog dana bili u kancelariji zajedno sa optuženim Jurišićem i da su preko televizora pratili izlazak kolone, čime su opovrgnuli odbranu optuženog Jurišića da načelnik Bajrić nije bio u kancelariji, da u prostoriji nije bilo televizora i da nije bio upućen u to šta se dešavalo. Oni su izdavali akte koji su ulivali poverenje JNA o mirnom povlačenju za vreme dok je pripreman perfidni napad. Sporazum o mirnom povlačenju JNA iz BiH u SRJ je ubod u kasnija dešavanja i nije u vezi sa odgovornošću optuženog Jurišića jer je bitno to da je izdavanjem naredbe prekršen konkretan sporazum između načelnika SJB Tuzla Mehe Bajrića i komandanta kasarne JNA Mileta Dubajića o mirnom izmeštanju JNA iz Tuzle. U prilog postojanja Sporazuma o mirnom povlačenju JNA iz BiH, iako Ministarstvo pravde navodi da je uništen tokom NATO bombardovanja, govori ponašanje i jedne i druge strane koje nastavljaju da govore o tome. Tužilac je zatražio da sud potvrdi osuđujuću prvostepenu presudu i preinači je na taj način što izreći strožu kaznu optuženom jer je u ovom događaju veliki broj ljudi izgubio život.

Završna reč odbrane

Branilac optuženog, advokat Stevan Protić, ostaje pri svojim navodima iznedim u prvostepenom postupku i žalbi. Novim dokazima izvedenim pred ovim sudom je utvrđeno da je optuženi preneo naredbu *na vatru odgovorite vatrom*, koja po svojoj prirodi nije naredba za napad koji je isplaniran već je defanzivnog karaktera. Svedoci su potvrdili da su naredbu primili u trenutku dok pucnjava traje i da su bili nemoćni da je prenesu. Tužilaštvo je priznalo da ne zna sadržaj naredbe, te se mora prihvatiti ono što je optuženi rekao a svedoci

potvrdili. U ovom postupku je podignuta optužnica i doneta prvostepena presuda na osnovu nepostojećih dokaza. Nepostojanje Sporazuma o povlačenju JNA sa teritorije BiH utvrdio je sud u Londonu, koji je odlučivao o izručenju Ejupa Ganića Srbiji. Isti sud je stao na stanovište da Ejup Ganić ne bi imao fer suđenje u Srbiji i da bi tokom postupka bilo političkih pritisaka. Na ovakav zaključak došao je na osnovu podataka iz postupka optuženom Iliji Jurišiću. Na odluku londonskog suda naša država se nije žalila, čime je potvrdila ovo stanovište. O nepostojanju sporazuma govori i Generalni sekretar UN u svom izveštaju iz 1992. godine. On u tom aktu takođe navodi da je 12.05.1992. godine formirana Republika Srpska i da je iz redova JNA u Bosni formirana Vojska Republike Srpske, čiji je komandant bio general Ratko Mladić. Zbog toga se postavlja pitanje da li se JNA iz Tuzle zaista povlačila. Na osnovu svega iznetog, branilac je zatražio da sud preinači prvostepenu presudu na taj način što će optuženog Iliju Jurišića osloboditi krivične odgovornosti i ukinuti mu pritvor.

Branilac optuženog, advokat Đorđe Dozet, navodi da se u ovom postupku van razumne sumnje ne može utvrditi krivična odgovornost optuženog Jurišića. Smatra da je van razumne sumnje utvrđeno da optuženi Jurišić nije imao naredbodavnu ulogu prema komandirima rezervnih stanica milicije, nije imao uticaj na raspored jedinica na terenu niti na njihove zadatke, da je naredbu *na vatru odgovorite vatrom* uputio u etar po naređenju načelnika Mehe Bajrića, da je naredba upućena u trenutku dok pucnjava traje, da je naredbu čulo pet komandira ako da je nisu preneli podređenima jer su oni spašavali svoje živote ili učestvovali u pucnjavi i da naredba nije uticala na početak tok i kraj pucnjave. Zatražio je da sud donese oslobađajuću presudu i ukine pritvor optuženom Jurišiću.

Završna reč optuženog

Optuženi Jurišić je rekao da je svako u sudnici na osnovu dokaza mogao da se uveri u njegovu nevinost. On nije komandovao, pucao, ubijao, krao i silovao već je svoj životni vek zasnovao na slobodi. Smatra da mržnja i odmazda nikome nije donela dobro i da ne treba da vodi ni ovaj postupak. Zamolio je sudije da budu strpljivi, te da na zakonit, pravičan i ljudski način razvežu čvor koji se vezao oko njega.